

Der jag minde till far.
 Och i afgrunden mig upder,
 Andalet följde minna spår,
 Synen mig till Jordan trupper,
 Men min bärda till bär;
 Och som minna jag mig vider,
 För den till som trösta är;
 Och som minna jag mig vider,
 Och som minna jag mig vider.

Der jag minde till far.
 Och i afgrunden mig upder,
 Andalet följde minna spår,
 Synen mig till Jordan trupper,
 Men min bärda till bär;
 Och som minna jag mig vider,
 För den till som trösta är;
 Och som minna jag mig vider,
 Och som minna jag mig vider.

Der jag minde till far.
 Och i afgrunden mig upder,
 Andalet följde minna spår,
 Synen mig till Jordan trupper,
 Men min bärda till bär;
 Och som minna jag mig vider,
 För den till som trösta är;
 Och som minna jag mig vider,
 Och som minna jag mig vider.

Der jag minde till far.
 Och i afgrunden mig upder,
 Andalet följde minna spår,
 Synen mig till Jordan trupper,
 Men min bärda till bär;
 Och som minna jag mig vider,
 För den till som trösta är;
 Och som minna jag mig vider,
 Och som minna jag mig vider.

8.
 4.
 Måjd jag går min döb till möte
 Då jag tröst af Jesus får,
 Att ur dödens bittra sköte
 Jag till evig sällhet går;
 Verlden ej min ådra retar
 Jag på den är redan mått;
 Sål är den sig vägen letar
 Genom fanning, dygd och rätt;
 5.

Mins min dotter denna lära,
 Låt den i ditt hjerta bo;
 Gå din stig med dygd och ära,
 Låt ej synden hos dig gro;
 Anfötro din lefnads öden
 Att en Allmåts starka hand,
 Till en gång du förs af döden
 I ett bättre lyckligt land.

GS 1544

Döds: Suckar

af
 Enkan Anna Greta Jansdotter Lindgren
 och
 Pigan Lovisa Bergros
 mid deras aflifwande på Wermöden d. 14 Nov. 1827;
 jemte

En kort af dem sjelfwa meddelad underrättelse om
 deras brott och förnämsta lefnadshändelser;

Men i den stund, då dödens smärta
 Mig omger med sin ruskighet,
 O! då gör kännbar för mitt hjerta,
 Allfader! Din barmhertighet.

Svenska Psalmb. No 449, v. 2

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827;
 Förut af Stortorget och Kåfbrinken.

3.

5

• **F**

L

6

4.

5.

6.

Straffet, det ofta långsamman och dröjande
 straffet följer sättes brottets spar, och ett nytt
 bevis på denna samning, är det swära öde,
 som nu drabbat Enstas Anna Öreta Zindgren
 och Jögan Zofia Bergros. Genom oförut-
 sedda händelser, eller de brottsliga sager för-
 målande upptäckas till och med de mest solida
 brott, och den slämsaktige, för hvilken ingen
 ting är dolt, har försummat öf den dom,
 att hvad meniskan får, det skall hon od upp-
 stara. Bysligt är det brott, hvar för en Enstas
 Zindgren och dess medbrottliga Zofia Berg-
 ros, nu måste undergå döden, sig själva till

3

det sått, att hon lade gifter i öloft, som hon
kostat åt sin man, hwilken om Tisdags mor-
gonen förtärde denna dryck, och deraf afled
dagen derpå wid middagstiden. Lovisa Berg-
ros, som håri med råd och dåd hulpit Enkan
Lindgren, kunde likwäl icke länge tåla med
detta grofwa brott, utan omtalte det några
dagar derefter för en i grannskapet boende
mansfö. Thuru rykte såmedelst utspreddes
om brottet, drog det likwäl ut ända till in-
 emot Jultiden innan detsamma hunnit till
wederbörande embetsmäns kunskap, undersök-
ningar anställas, och de brottslige häftas. Or-
saken för hwilken hon fattat det onda upp-
såt att taga lifwet af sin man, war den att
hon, intagen af oloflig böjelse för Mjölaren
Johan Dionysius Norberg, med denne begått
hörshrott, och fördens skull önskade att bli af
med mannen, på det hon måtte få gifta sig
med Norberg. Hennes man, som ej war öf-
kunnig om sin hustrus brottsliga omgång
med Norberg, och af henne bemöttes med yt-
tersta kallföinnighet, nedtrycktes af sorgen der-
öfwer till den grad, att han ifrån att wara
en nykter och ordentlig man, nästan bestän-
digt berusade sig af starka drycker och under
sin rusiga fönnestållning misshandlade hustrun,
hwaraf hon än mera styrktes i sitt uppsåt.
Om hennes stämplingar emot hans lif, ägde
han öfwen kunskap, så att han förut under
höbergningen beklagat sig deröfwer, att han
ej wågade äta något i sitt hus af fruktan,
att göra sin sista måltid.